

Sygn. akt: I C 809/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 1.193,82 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt trzy 82/100 złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.05.2017r do dnia zapłaty z tym, że spłatę należności głównej rozkłada na 11 rat – 10 rat po 100 zł, 11 rata 193,82 zł płatnych do 15 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca sierpnia 2017r.

2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

4. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Alina Kowalewska

Sygn.akt I C 809/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł przeciwko A. M. pozew o zapłatę kwoty 1.193,82 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20.05.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podał, iż przedmiotowa kwota wynika z weksla podpisanego przez pozwaną, na mocy którego zobowiązała się zapłacić wskazaną sumę w oznaczonym terminie.

Pozwana A. M. uznała powództwo w całości wskazując, iż pozostaje w zwłoce ze spłatą pożyczki. Twierdziła jednak, iż obecnie podjęła pracę w szpitalu, co pozwoli jej na spłatę pożyczki w miesięcznych ratach w wysokości 100 zł.

Pozwana podała, iż we wspólnym gospodarstwie domowym pozostaje z matką i ojcem, a ich łączny miesięczny dochód wynosi 3.556 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 grudnia 2016 r. pozwana A. M. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki nr (...). Celem zabezpieczenia pożyczki pozwana wystawiła weksel in blanco.

Pozwana nie spłacała rat pożyczki w oznaczonym terminie, wobec czego umowa została rozwiązana na mocy pisemnego oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 19.04.2017 r., a weksel wypełniony na kwotę 1.193,82 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 19.05.2017 r.

(**dowód** : wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 5, weksel – k. 10)

Pozwana A. M. ma 43 lata. We wspólnym gospodarstwie domowym pozostaje z rodzicami, z czego ojciec otrzymuje emeryturę w wysokości 2.000 zł. Ok. 500 zł z tej kwoty przeznacza na spłatę zobowiązań kredytowych. Matka jest chora na schizofrenię i uzyskuje zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 156 zł. Syn pozwanej przybywa w Areszcie Śledczym w S..

Obecnie pozwana podjęła pracę w szpitalu, gdzie osiąga minimalne wynagrodzenie w kwocie ok. 1.400 zł.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało uwzględnione w przeważającej części – tj. w zakresie należności głównej, zaś oddalone w zakresie żądania odsetek w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie.

Okoliczności faktyczne w przedmiotowej sprawie pozostawały w całości bezsporne. Powód przedłożył w sprawie wypełniony weksel, z którego wynika wiarygodność dochodzona niniejszym pozwem oraz kierowane do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki. W ocenie Sądu wiarygodność przedmiotowych dowodów nie budziła wątpliwości. Pozwana natomiast w oświadczeniu złożonym w toku rozprawy w dniu 2 sierpnia 2017 r. uznała powództwo. Podała, iż istotnie zawarła z powodem umowę pożyczki oraz nie wywiązała się z zobowiązania. Nie kwestionowała także wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Na mocy art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie, mając na względzie zgromadzony materiał dowodowy oraz fakt, iż okoliczności sprawy pozostawały bezsporne, zdaniem Sądu nie zachodzą przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwaną. Sąd miał także na uwadze, iż przedłożony w sprawie weksel zawiera wszystkie elementy istotne warunkujące jego ważność określone w art. 101 ustawy Prawo wekslowe.

W tym kontekście należy wskazać, iż podstawę prawną zgłoszonego w sprawie żądania stanowiły przepisy art. 28 i art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 160) w zw. z art. 104 cytowanej ustawy. Na mocy art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy wekslu własnego jest taka sama, jak odpowiedzialność akceptanta wekslu trasowanego. Stosownie zaś do treści art. 28 Prawa wekslowego akceptant zobowiązuje się do zapłaty weksla w terminie płatności, zaś w razie niezapłacenia weksla posiadaczowi weksla służy przeciwko niemu bezpośrednie roszczenie o wszystko, czego można żądać na podstawie art. 48 i art. 49 Prawa wekslowego.

W myśl art. 48 Prawa wekslowego posiadacz wekslu może żądać nieprzyjętej lub niezapłaconej sumy wekslowej wraz z odsetkami, jeżeli je zastrzeżono. Odsetki te mogą być jednak zastrzeżone jedynie w wekslu płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a klauzula oprocentowania sumy wekslowej winna stanowić część składową weksla.

Umieszczenie jej na wekslu płatym w oznaczonym dniu uważa się za nienapisane (art. 5 Prawa wekslowego). Należy także wskazać, iż zgodnie z poglądem wyrażanym w judykaturze obowiązek zapłaty odsetek od sumy wekslowej niewyrażony na wekslu nie wiąże dłużników wekslowych, nawet jeżeli wynika on z umowy handlowej, która była przyczyną wystawienia weksla (vide orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1929 r., I C 459/29, OSNC 1929/2/168).

Nadto posiadacz wekslu może się także domagać odsetek od wysokości sześć od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności (art. 48 pkt 2 w/w ustawy). Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie odesłania zawartego w art. 481 § 2² k.c. określa obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie z dnia 7 stycznia 2016 r. (M. P. z 2016 r. poz. 47).

Z uwagi na treść w/w bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy Prawo wekslowe nie mogło podlegać uwzględnieniu żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie i jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu. Zgodnie bowiem z art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe posiadacz wekslu może żądać od zobowiązanego zwrotnie odsetek w wysokości sześć od sta, a przy wekslach wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności. Mając zatem na uwadze, iż weksel przedłożony w niniejszej sprawie jest płatny i wystawiony w B. żądanie zasądzenia odsetek jest uzasadnione, jednak jedynie w zakresie odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności do dnia zapłaty.

Sąd rozłożył spłatę należności głównej na 11 miesięcznych rat: 10 rat w kwocie po 100 zł i 11 rata w kwocie 193,82 zł płatnych do 15-go każdego miesiąca poczynając od sierpnia 2017 r. Na mocy bowiem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Podstawą zastosowania przywołanego przepisu może być jedynie uznanie sądu, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym decydują okoliczności konkretnej sprawy. W niniejszej sprawie na takie rozstrzygnięcie Sądu wpłynęła sytuacja majątkowa pozwanej, która niewątpliwie uniemożliwia jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia. Jednocześnie pozwana w ostatnim czasie podjęła pracę zarobkową i osiąga z tego tytułu dochód, który winien pozwolić jej na uiszczenie miesięcznych rat w kwocie 100 zł. Uiszczanie rat w takiej wysokości pozwana zadeklarowała w toku rozprawy w dniu 2 sierpnia 2017 r. Rozkładając spłatę świadczenia na raty Sąd miał także na uwadze, iż pozwana uznała powództwo, a jako przyczynę nieuregulowania długu wskazywała jedynie złą sytuację materialną. Jednocześnie w ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie nie narusza znacząco uzasadnionego interesu wierzyciela.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Mając na uwadze, iż pozwana przegrała proces zasądził od niej na rzecz powoda poniesione przez niego koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), opłatę sądową od pozwu oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. wobec uznania powództwa przez pozwaną Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.